

Kudduja mehhele on teinud, kellest sellesinnatse lugge-
misese sees Teile tahhan räkida.

Se wagga noor mees tahtis asfuda ja naest
wotta. Temma wöttis tüdruk, kes temmaga ei
olnud ühhes nous; agga siiski olli temma kulus
omma õige ello ja wiisi pärrast. Küllab mees teadis,
et tüdruk olli alles pilliroo sarnane, mis tulest senna
ja tänna koikutakse, ja tahtis tänna küi Jummalat
agga homme jälle mailma. Agga südda ei annud järrele,
muud kui piddi tedda agga ennesele wõtma. Ka mõtles
mees ommas surelises meles: Saab ta wast mo naeseks
sama, küllab temma siis pea Jummalat pole saab
toeste pööma. Ja ses lotusseks läks ta Dppetaja
ette, ja pandi neid kokko; agga kohhe siis sai nähha,
et temma lotus olli tühhine. Sest ei aitnud püüdminne,
muud kui naene jäi agga omma kahtlase mõttesse,
ja läks peälegi weel ni tiggedaks, et ei sanud wimaks
sedda päwa ollage, mil ta mehhega ei wõtnud tap-
pelda. Ei läind se ello mehhe süddamega mitte ühte,
waid sai temmale wagga raskeks kiusatusseks. Agga ei
wiitnud temma aega, muud kui wöttis agga sedda
sõariista kätte, misga iggakord saad ärrawoitelda ja
saab ikka woimus sinno kätte. Ja se sõariist on
palwe. Dõd ja päwa pallus temma Jummalat
omma tiggeda naese eest; ja nisugguses pallu-
misses sai tal üksford wagga selgeks, et keik temma
waero on temma omma tehtud, ja on se mõtte

läbbi tulnud, et on tahtnud naese süddant kohhe pöö-
da. Sedda nähjes läks ta rusuks, ja mis nüüd
muud, kui agga allandusse sures hoies omma uhkust
andeks palluma ja Issanda käest sedda armo otsima,
et Ta wõtaks nou tal anda, mis nüüd tehja, et
saaks naese kassuks sada ning ka Temma sure nimme
auuks.

Ja se allandamine ning pallumine allandus-
ses näitis mehhele kohhe teed ja satis tedda selle tar-
kuse pole hoidma, mis allandusest tulleb ja mis
Jummal annab keikile, kes isseennast ärrawoitwad
Temma Waimo wäes.

Kohhe nüüd, kui naene jälle hakkas riidema,
wöttis mees sõbralikkult temma käest kinni, ja ütles
sõbra healega: Armas naene, anna agga, et saan
esimalt palluda so eest, küllab siis rägime sest asjast en-
nam. Mees läks nüüd omma kambrikesse, heitis
mahha põlwele, ja pallus keigest süddamest, et Is-
sand tahhaks naesele teist süddant anda. Küllab se-
samma luggu olli mittokord weel; agga mees ikka
teggi nendasammoti, kinni naese südda teiseks
sai, ja kui ühhel hobil sai sest riidlejast ja taplejast,
siis keige armsam innimenne. Ja pärrast ütles temma
ilmasallamata isse mittokord küi mehhe wasto, et need
sannad, mis ta iggakord on ütelnud: „anna aega,
et saan palluda so eest,“ on ta süddamesse tun-
ginud ja on tedda ligutanud.